

den mellemkommunale Skattefordeling, der blev begravet, og jeg har i og for sig ønsket, at den blev begravet, særlig da jeg er Repræsentant for en Købstadkommune. Der er dog vel næppe nogen større Urimelighed til over for Købstæderne end den, som indeholdes i den mellemkommunale Skattefordeling, som blev vedtagen her i Tinget. Det bestemtes i den, at en næringsdrivende, som bor i en Købstad, men hvis Virksomhed drives f. Eks. i den tilgrænsende Kommune, betaler til sin Opholdskommune 7 til 8 pCt. af sin Indtægt — ja højt bliver det, eftersom der ikke svares nævneværdige Grundskatter i Købstæderne — hvoraf da vedkommende Nabokommune skulde have sin Andel saa stor, at den vilde erholde mere i Skat af hans Virksomhed, end den vilde have faaet, hvis han havde boet der ude, hvor Næringsdrives, medens den næringsdrivende, som bor paa Landet, og som driver Næring i Købstaden, ofte ikke vilde have at erlægge en Syvendedel af den Skat til Købstaden, som han vilde være kommen til at betale, hvis han havde boet inde i Byen, eftersom Skatten paa Landet er saa lav, højt regnet $1\frac{1}{2}$ à 2 pCt., og Opholdskommunen jo ikke skulde afgive ud over Halvdelen til Næringskommunen. Det er man, efterhaanden kommen til Erkendelse af, og paa samme Tid som man fuldt ud fastholder det gamle Synspunkt, at den mellemkommunale Bestatning maa betegnes som værende en retfærdig og rimelig Fordring rent abstrakt set, har man erkendt, at med den ganske forskellige Skattebasis, vi have for By og Land og Hovedstad, vilde den ikke blot ikke være retfærdig, naar den bringes til Anvendelse, men den vil føre til en betydelig Uretfærdighed og vil væsentlig være til Skade for Kjøbenhavn og Købstæderne.

Det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bojfen) har med Rette henledet Opmærksomheden paa, at dette Lovforslag ikke blot staar i Forbindelse med Loven om den personlige Kommunefkat, som vi have haft her i 3 Aar, men tillige staar i Forbindelse med Loven om Næringsdrift. Det er i Virkeligheden derfra, at dette Lovforslag skriver sig. Regeringen har i § 21 i Næringslovudkastet foreslaaet en saadan Næringsafgift for bunden Næring, og man søjede saa til, at for saa vidt der fremkom en Lov, indeholdende mellemkommunale Bestatningsregler, skulde disse Bestemmelser i § 21 om Næringsafgift hortsfalde. Det talte jeg straks i 1893, da Loven om Næringsafgiften var fremme, stærkt imod, thi det forekom mig, at som midlertidig Foranstaltning er en Næringsafgift ganske uantage-

lig. Man kan dog ikke sige til den paa-gældende, som bor i en Kommune og driver Næring i en anden: Naar Rigsdagens to Afdelinger en Gang blive enige om Fordelingen af Statten mellem Opholdskommunen og Næringskommunen saaledes, at denne faar sin Del af den, skulle I ikke betale mere end nu, men indtil den Tid paalægge vi Jer en arbitrar Stat fra 10 op til 1,200 Kr., som altsaa falder bort, naar man bliver enig om, hvorledes Statten til Opholdskommunen bliver at fordele mellem denne og Næringskommunen. Som midlertidig Foranstaltning anser jeg Næringsafgiften, for at være ganske forfæstelig, og jeg havde ogsaa den Tilfredsstillelse, at den høje Regering i Jor lod § 21 udgaa af Næringslovforslaget. Men som en permanent Foranstaltning tror jeg rigtigt nok, at den vil opfylde alt, hvad vi have Ret til at haabe af den mellemkommunale Bestatning, den, vi paa Grund af vore Skatteforholds almindelige Bestaaffenhed ikke kunne vente at faa. Jeg mener, at det er den rigtige Vej, man er inde paa i dette Lovforslag. Naar det ærede Medlem for Horsens (Wulff) ikke kan forstaa, at man ikke foreslaar den samme Afgift som for Stedets Beboere for disse udenbys næringsdrivende, er dertil først og fremmest at sige, at man jo i vore Købstæder og paa Landet ansætter den personlige Kommunefkat efter Formue og Værlighed, og udenbys næringsdrivende kunne efter Forholdenes Bestaaffenhed ikke sættes i Skat efter Formue og Værlighed. Det er altsaa for det første Grunden, hvorfor samme Regel ikke bliver anvendelig for dem som for Stedets egne næringsdrivende. Men dertil kommer Henynet til den dobbelte Bestatning. Man er dog tilbøjelig til at synes, at der bør sættes en Grænse for, hvad denne Næringsafgift skal være, og denne Grænse er da foreslaaet til 3 pCt. Om man vil, komme højere, eller om man finder, at allerede dette er for højt, er et Spørgsmaal, som kan blive og har været Genstand for Overvejelse. Men det forekommer mig dog, at man hidtil fra alle Sider har været enig om, at man bør komme til en saadan Grænse. Naar det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bojfen) antede over, at der i dette Lovforslag ikke findes Bestemmelser sigtende til, at faste Ejendomme ligeledes indbrages under Næringsafgiften, maa jeg sige, at i det Forslag, der blev stillet af det ærede Medlem for Årsens (Berntsen), det ærede Medlem for Viborg (Klein) og mig selv i 1895 i Næringsafgiftsudvalget, havde vi netop op-